

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

La política internacional del feixisme

Convé vigilar molt l'orientació de la política internacional d'Itàlia, perquè és la banda del cel per on s'atalaien més núvols.

No ens agrada fer de profetes; però, no creiem aventurat afirmar que, si en Mussolini perllonga gaire la seva estada al Poder, no trigarà en promoure algun gros conflicte.

El feixisme és ultranacionalista. I el nacionalisme rabiós comporta les despeses militars i navals, les aliances ofensives i defensives, l'expansió colonial, etc., etc.

En una paraula, el nacionalisme, que en política interior s'anomena també reacció, en qüestions exteriors és sinònim d'imperialisme.

A Itàlia la passada gran guerra no la va sagnar prou.

Va intervenir tard en el conflicte, quan el sabre dels austro-hungars estava oscat, i la carn italiana, destinada a ésser picada per a fer salsitxes, tornà indemne a les bases d'aprovisionament.

Per a l'excés de població que té Itàlia i que Amèrica no pot absorbir, cerca ara en Mussolini terres, un petit lloc sota el sol, a l'Àfrica Septentrional.

Si no el troba, buscarà raons a Grècia, a Turquia, a Iugoslàvia, per arrebasar-les alguna província i donar-la als seus centurions, a la legió de camises negres que el segueix udolant.

Això es veu venir a termini relativament curt, si les grans potències no li paren els peus al feixisme i no li signifiquen clarament el seu disgust i la seva repulsa.

Aquesta és la nostra esperança. Que Anglaterra, satisfeta de la seva hegemonia marítima indiscutible, i França, cansada de guerres, revolucions i terrabastalls, imposaran les seves decisions i la seva voluntat pacifista i no deixaran fer de les seves als *condottieri* internacionals.

Que així sigui en bé d'Europa i de la civilització, preguem als déus immortals.

LES CIENCIES AVENCEN

—Abans viatjàvem en diligència, i té, avui en aeropla!

—Es que avui, noi, el que no corre, vola.

Republicans d'altre temps

República, el valent setmanari, portaveu de la intel·ligència d'esquerres, publica una galeria de correligionaris nostres il·lustres.

De correligionaris nostres? Sí, de correligionaris nostres. Ho diré més clar: de correligionaris meus.

—Així vostè no és àcrata, com males veus fan córrer?—preguntarà algú.

No senyor, no sóc àcrata, encara que m'ho sento vint-i-tres de les vint-i-quatre hores que té el dia.

Però, l'acràcia no és un sentiment, no és el mer esperit d'insurgència i de protesta, sinó un ideal, un estat d'avenç social i de perfecció moral en el que avui no podem més que somniar i gràcies.

—Així a vostè com el batejarem?—insistirà la mateixa veu.

Home! Jo sóc deixeble d'en Nakens i tinc la meua prole sense cristianar. Sóc únic i no em plauen les classificacions. No sóc un paquet de merceria i no cal posar-me etiquetes.

Pero, com que vivim en moments de confusió i *camouflage* i és necessari definir-se, li diré que sóc republicà d'extrema esquerra, republicà antiparlamentari, republicà maximalista, republicà de la república de Plató.

Crec que amb aquesta significació vaig

UN TIPUS

El gandul

Gandul, ho és un xic tothom. La més petita expansió, és un acte, encara que efímer, de droperia. L'esplai, també, és inclòs dins dels límits de l'oci. Però, trencant, perforant, la trivial expansió, la subtil recreació corporal en què ens deleitem després del treball quotidià, fatigós i monòton, hom s'encloca en la vagància general, perenne, eterna.

I és, precisament, estrictament, la vitalícia vagància, que ens fa emmascarar el paper.

Dins l'escala social, la mandra rutlla en tots els seus àmbits. L'aristòcrata, el buròcrata, el plutòcrata, el menestral i l'oubrer. La mandritis és comunista de cap a peus. El corc és per tothom.

En els estaments de la prole la ganduleria es manifesta òpticament, visualment. El pobre, quan vaga unes hores, se n'enteren des de casa l'adrogue a casa la pentinadora, desde Constantinoble al Clot, desde Reus a París. I per sarcasme, el burgès i el noble, que viuen aferrats als braços de la nyonya, no són vistos per ningú. El sol fet de tallar el cuponet, de fer el tontó pel Passeig de Gràcia, d'asseure's sota la terrassa d'un bar, d'assitir totes les tardes al "Poli" i d'anar a l'ofici de dotze el diumenge, els redimeix, els esmunyeix als ulls dels ignorants, de llurs vici perdurable i crònic. Ells amb ells, en la intimitat, en solen parlar de llur recíproca ganduleria, donant-li, simplement, l'aristocràtic nom de galbanita.

El drogo empedernit, el cul de cafè, l'excels manta dels barris baixos, són més dignes de miraments que el niño bien sense ofici ni benefici, que el burgès afeminat i que el noble disipador i noctàmbul.

Els uns donen la cara noblement, i amb la fam. Els altres, alguns nobles de títol, disllur mania vagativa arrosseguen airosament

simulen, amaguen l'escandalosa galbanita amb llurs chics indumentàries. I, oh, paradoxal, profanen els sagrats altars de la ciència i de la intel·ligència, blasonant d'entesos i sabedors de tot.

Plaga, terrible plaga, és l'excés d'expansió que fuetjeja, impietosament, insensiblement, al progrés, a la civilització, i a la humanitat sintetitzada.

Remeis, potingues, específics? Sí! Però no específics legislatius, potingues de dialèctica pedant i remeis de teories purament filològiques. Vinga, empíricament, una tralla i un braç vigorós. O una mà incansable, de pell d'acer! O un àgil peu i una blindada sabata!

Curació infalible, garantitzada, singular, no premiada en cap exposició, però eficaç, segura i rígida com cap altre.

Els que es donguin per alludits, que em perdonin i recordin aquesta memorable frase llatina:

Si vis pacem, para bellum, o sigui: "Si vols la pau, prepara la guerra".

FENICEX

Hi ha dos manubris infalibles per a fer ballar els homes: la por i els diners.

Vaga general a Anglaterra

Com s'esperava, el primer de maig esclatà la vaga del carbó a Anglaterra.

Per solidaritat amb els miners, han plegat també els mecànics i quasi tot el ram del transport.

Les comunicacions a Anglaterra estan totalment paralitzades i la Internacional minera ha declarat que mobilitzarà tots els seus quadros, si no es dona satisfacció als treballadors anglesos.

Estem abocats, doncs, a un greuíssim conflicte internacional.

La culpa és del Govern conservador, que no ha sabut prevenir l'alcanç i l'extensió del moviment.

El triomf dels obrers, que és segur, arossegará a en Baldwin i a tots els seus col·laboradors.

Un ministeri liberal i potser laborista haurà d'ésser l'encarregat d'arranjat les coses.

Sortosament, a Anglaterra no hi ha feixisme possible.

En els pobles caducs els edats estan canviant: els joves són vells, els vells són com infants.

CONTRAST

En un barri dels afores on la misèria arreu regna, i les vagües aclaparen i el pa tan tendre escasseja,

hi viuen sens goig ni joia dues noies orfanetes que ploren de nit i dia els éssers que més volgueren.

Cau la tarda ben feixuga... De sobte se sent l'orquestra que llença notes perdudes fent dansar a gent contenta...

Les orfanetes es miren... Els seus ulls molt més s'entelen... s'abraquen ben fort i exclamen: —Maleïts sigueu per sempre!...

EMILI GRAELLS CASTELLS.

EL PRESENT NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

En Joan Josep Arrú

A últims de la setmana passada i als vint-i-quatre anys d'edat, morí el nostre bon amic Joan Josep Arrú.

En Joan Josep Arrú era el fill gran d'un altre amic nostre estimadíssim, l'advocat i vicesecretari del Tribunal Econòmic d'aquesta Delegació d'Hisenda, en Josep Arrú.

A l'enterro, que constituí una vera manifestació, de dol, assistiren, entre molts altres que no recordem, els senyor Rocha, Morales Pareja, Ulled, Domènech, Medan, Mayor, Samblancat i nombrosos funcionaris d'Hisenda i de l'Ajuntament, del que el mort era empleat.

Que en pau descansi el pobre Joan Josep Arrú.

Als seus pares i germans enviem l'expressió del nostre sentiment més pregon.

L'Alcaldia ha publicat unes instruccions contra les mosques.

I contra els cobradors de l'arbitri d'inquilinat, no en publiquem cap?

La vaga anglesa del carbó, no té, per ara, adob.

Veiem l'assumpte negre.

El darrer número de "La Novela Ideal" es titula "Pígalión" i el sotscriu Carlota O'Neill.

Carlota O'Neill? Ah! Sí. L'autora de "No tenéis corazón".

No. "No tenéis corazón", ni bon gust, si no llegiu "Pígalión".

No se sap que aquesta setmana hagi sofert cap altre desperfecte en el físic el senyor Mussolini.

UN TROS DE PAPER.

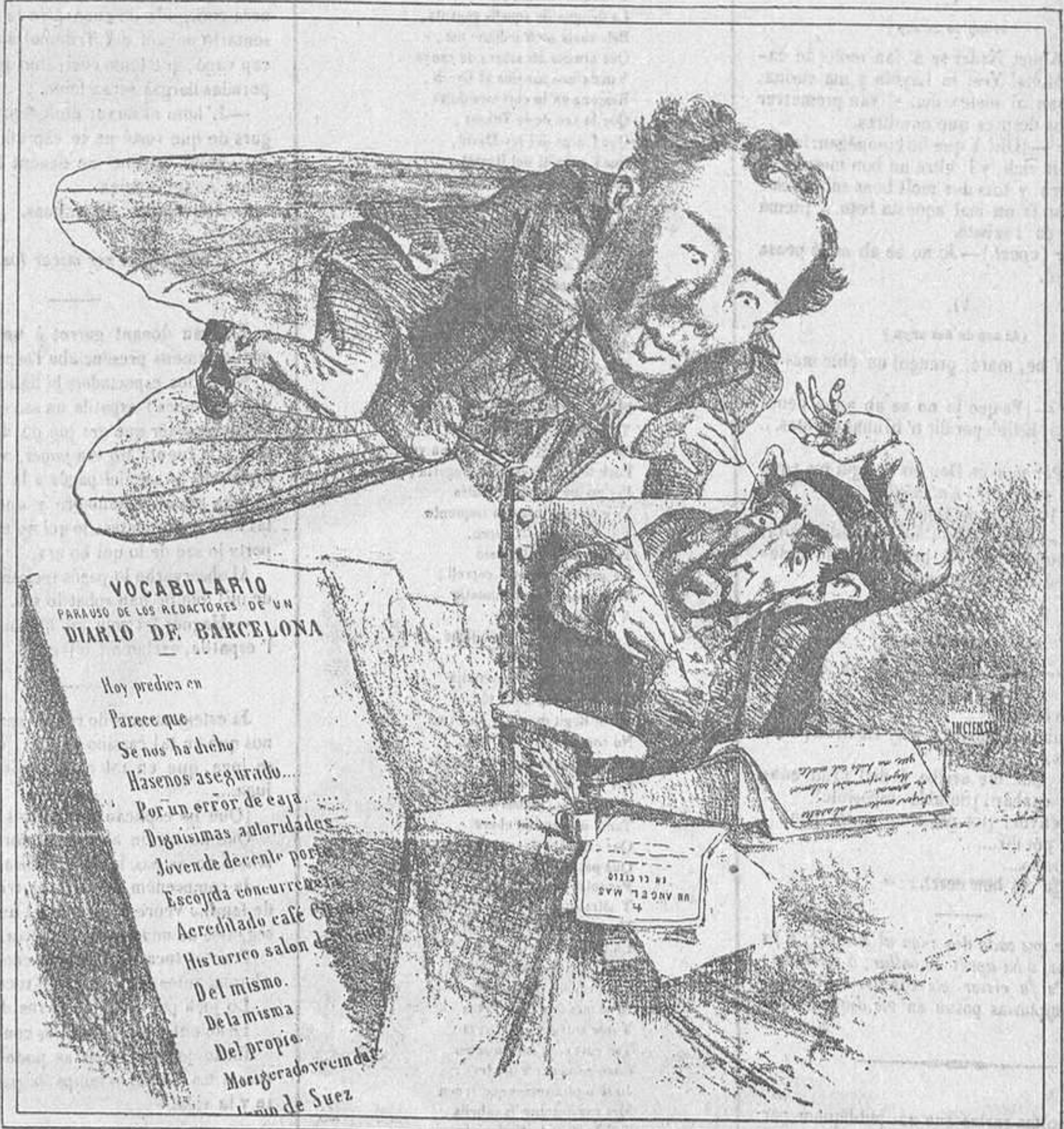
REVISTA DE MADRID.

DOS ENAMORATS.

Sou las iniciales del meu nona una J y una S, pues me dich Joseph Sabatassas. Aprofitaré aqueixa casualitat per escriure revistes de Madrid. No estich fet a parlar d'glops; pero faré totas las extremidats que sian necesarias fins a conseguirho.

(Preludis a la Rambla.) Ell.—Dones ja que li agradan els clavells, n'hi puch donar un esqueix. Ella.—Ay! gracies, Clavells i pensamenteras m'agradan molt.

La mare.—Deu los fassi ben casats. Si tenen ententiment poden ser ditxosos; perque ell te alguna coscia, ella no va despullada y jo que es estimarso... Ella.—Oh jaquets si que s'estimaban de petits!

UNA PESADILLA

(Els dos ab un temps.)—A mi també. (Mirant-se, rialleta y copet de cole. (Son en una tertulia quirió. L'amo de la casa llegeix el diari y fa cigarrillos de paper.

Ell.—T'estic mes... Los altres.—Quatre... sinch... sis... Ella.—Y jo! Los altres.—Set... vuit... nou... ¡Las nou!

La mare guaytant per los vidres, a las dotze. —Abuy ja ha passat cinch vegadas. Aquet vespre li preguntaré perque ve.

Madrid 1865.—J. S.

L'Ajuntament de Barcelona omple els carrers de barricades per a fer-los intransitables als pobres que no tenen automòbil i poden anar a votar.

Això ja dura massa, senyors! Els barcelonins haurem d'emigrar.

Uns homes de bona voluntat s'han reunit per a demanar l'indult de l'escriptor Vidal i Planas.

Ens sembla molt bé.

A un obrer, cansat de treballar i de guanyar poc, el ficaren a la presó perquè va destruir les eines de treball.

En canvi, els amos de pisos, que exploten indignament al llogater, es passegen tan tranquils pel carrer.

A Madrid volen fer un monument a Cervantes, el magnífic creador del "Quijote".

Si ara visqués Cervantes, assistiria a la inauguració del seu monument?

França i Espanya sembla que han donat beligerància al Marroc i s'han disposat a pactar.

L'ex Kaiser d'Alemanya pensa anar-se'n a viure a Mallorca.

Pobres Mallorquins!

CORRESPONDENCIA

Tort: No hi veiem clar.—Joan Llofriu (Bibal del Penadès): No us coneixem.—Mates (Barcelona): No serveix. Envieu una altra cosa.—Lluís Bota: Per LA CAMPANA no fa. El passem a "L'Esquella".—Grifol: Diem el mateix de la vostra poesia.—Joan Desmaís: Ho aprofitarem, si la censura no posa entrebancs.—J. Silvestre: Teniu idees, però us manca tècnica.—Ferràn: Aneu a què us ferrin.

Impremta LA CAMPANA i L'ESQUELLA Olm, 8 :: Ciutat

BANYISTES DE TOT L'ANY

—Té, ara plou!

—Sí; plou sobre mullat!

UN TROS DE PAPER.

V. (Al cap de un any) Ella.—Aquet Nadal se'n fan molts de casaments. [Molts Ves: la Layeta i ma cusina, que es casan al mateix dia, s'van prometer cinc mesos després que nosaltres.

VI. (Al cap de dos anys) Ella.—Y be, mare, prengui un chic mes de paciència... La mare.—[Es que jo no se ab aqué pensa aquet minyó! Estich per dir n'hi unas cuantas..

VII. (Al cap de molt temps) La gent.—¿May dirian qui s'ha casat?... Fulano.—Ay, ay, ¿Si? —Als trobo mol sovint i may els hi vist dirse una paraula.

Un lector que cada dia juga al dominó, ó fa votar coloms, ó ha après de ballar, ó culota boquillas, ó s'ha rissat els cabells:—[Passa...! [Quinas ximplarias posan en els diaris! —X.

Entre moltes cartes que no publiquem per falta de espay, hem rebut la següent:

Sr Director de Un tros de paper. Moltsenyor meu: Passant-me l'altra tarda per la Rambla tot gaudint...

Y aixó m' basta. ¡Viva Deu! La llengua de aquells gegants, dels quals socch indigne net, que arriats ab sales de canya van de una tunyina al Grech...

Estaban donant garrot a un criminal y un gentio inmens presenciaba l'espectacle. Entre los espectadores hi havia un pagés que portaba sobre l'espatlla un sac que podia qualsevol conixer que era plé de diners.

Ja estem cansats de rebre cartes anunciand-nos que en tal cassino se juga, que en tal café se juga, que en tal casa particular també se juga...

Encara que en lo últim número varem oferir entrar als nostres lectors de las maldats que un llop ha fet en el casancho, hem determinat no ocupar-nos més per las rahons següents:

Supliquem a los senyors suscriptors que han deixat de rebre algun número, lo reclamin a la Administració, Rambla del mitj, 19 expressant las senyas de la sua habitació.

Fou prés en Paris un home que no tenia manera coneguda de guanyarse la vida, y al presentarlo davant del Tribunal alegá que no era cap vago, que tenia ofici, sino que passaba temporadas llargas sensa feina.

ADMINISTRACIÓ Rambla del Mitj, 19. Surtirá cada vegada que será plé.

UN SUSCRIPTOR Y JO. Suscriptor.—[Hola! ¿Que va cap a la plassa de S. Jaume?

Encara que en lo últim número varem oferir entrar als nostres lectors de las maldats que un llop ha fet en el casancho, hem determinat no ocupar-nos més per las rahons següents:

Supliquem a los senyors suscriptors que han deixat de rebre algun número, lo reclamin a la Administració, Rambla del mitj, 19 expressant las senyas de la sua habitació.

Número IV.—BARCELONA.

Preu 1 ral.

Dijous 4 Juny de 1865.

Surtirá cada vegada que será plé.

ADMINISTRACIÓ

Rambla del Mitj, 19.

ADMINISTRADOR

Gonzalo Casas.

UN TROS DE PAPER.

UN SUSCRIPTOR Y JO.

Suscritor.—[Hola! ¿Que va cap a la plassa de S. Jaume? Jo.—Si senyor. ¿Perqué m' ho preguata? S.—Perque si acás l'acompanyaria; que jo també hi vas.

J.—Sembla alló de aquell revistero: Este argumento, si bien en un principio carece de interés, no es de los que mas se prestan para esta clase de espectralos. S.—Antes d'aixó hi ha un altra disbarat dels grossos. Diu que posé vosté s'ha ocupat de El Diabolo Suelto buscant una celebrat ficticia.

LAS DONAS.

Aquí tenen l'Elisa que es guapa, elegant; te uns ulls bunichs, mol bunichs, un cabell ros, quinze anys; molt ben plantada: es una criatura angelical. Pero es tonta.